

Wegens succes is de voorstelling *De dag dat de papegaai zelf iets wilde zeggen* verlengd. Bonus: dit keer zit Willie Wartaal ergens op het podium verstopt. Punten voor wie raadt waar.

Door Malou van Zwieten

Geen poespas op het podium bij Theater Artemis. Een paar losse deurposten en drie rijen plastic kuipstoeltjes, dat is alles. Joep (15) zit op de eerste rij. Hij gaat nooit naar het theater, maar een kennis nam 'm mee als verlaat cadeautje voor z'n verjaardag. Nog geen vijf minuten zit Joep op z'n stoel of hij krijgt een buzzer in zijn handen gedrukt. En of hij ook even op het podium wil gaan zitten. Acteur Marijn Brussaard legt gelukkig wel even uit wat de bedoeling is: iedere keer dat een van de buzzers in het publiek afgaat, moet degene die 'm in zijn handen heeft de laatste zin nazeggen die op het podium is gezegd. Begrepen? Joep heeft het begrepen en papegaait de acteurs braaf na. 'Oké, dan ehh... kunnen we nu beginnen.'

Bzzzzzz

Soms heb je een mening die niet door anderen wordt gedeeld maar durf je daar niet voor uit te komen. Gewoon met de rest meepraten is vaak makkelijker. Daar gaat dit toneelstuk over. Want wie ben je eigenlijk zélf nog als je alleen maar anderen napraat? En wat gebeurt er als je zélf een keer iets wilt zeggen? Het wordt al snel duidelijk dat dit geen gewoon avondje uit is. De acteurs staan wat te schuifelen en lijken zelf ook te wachten tot er iets gebeurt. 'Misschien, uhm, moet ik trouwens alvast even iets met jullie bespreken. Aan het einde van de voorstelling kleeft ik me namelijk helemaal uit. Maa dan mag je best de andere kant op kijken. Als je dat onprettig vindt,' meldt acteur Sieger Baljon alvast.

Awkward

Zou hij het echt doen of willen ze ons alleen maar een ongemakkelijk gevoel geven? Horen de mensen met de buzzers bij het theatergezelschap of is het toch gewoon publiek? Gaan ze elkaar nou serieus een

Een zaal vol papegaaien

uur lang napraten? En, huh?! Staat Willie Wartaal daar nou een soort balletdans te doen? De acteurs brengen je behoorlijk van je stuk. Een beetje beduusd praten we na afloop na met Joep en Olivier Locadia a.k.a. Willie Wartaal. 'Toen ik het zelf voor het eerste zag dacht ik echt: *What the fuck?*,' vertelt Willie. 'Regisseur Jetse Batelaan doet iets heel bijzonders. Als je naar huis gaat heb je het idee dat je écht iets hebt gezien.' Joep beaamt dat: 'Zeker. Het doet wel iets met je. In het begin is het heel raar, dat napraten en zo. Maar op een bepaald moment ga je daar doorheen.'

Willie op toneel

Het is voor het eerst dat Willie Wartaal in het theater staat. Hij werd speciaal gevraagd voor deze reprise van *De dag dat de papegaai zelf iets wilde zeggen* en hoefde niet lang na te denken. Hij legt uit wat hem zo aanspreekt: 'De regisseur haalt je uit je comfortzone en zet je aan het denken. Als je jong bent is het heel ongemakkelijk als je afwijkt van de rest.' Hij wendt zich tot Joep: 'Durf jij het te zeggen als je iets anders vindt dan anderen?' Joep knikt. 'Maar ik ben misschien wel een beetje een rare jongen. Ik sta graag in de spotlights.' Het levert hem een boks van Willie op. Nog een laatste foto samen en Joep gaat naar huis. Een hele beleving rijker, dat is zeker. Maar of-ie nou poedelnaakte acteurs heeft gezien? Dat verklappen we natuurlijk niet.

De dag dat de papegaai zelf iets wilde zeggen van Theater Artemis speelt in maart en april in de Nederlandse theaters. www.artemis.nl